

„Ceahlăul ni se arată în toată măreția lui, ca un uriaș care și-a ridicat capul deasupra munților ca să admire apusul soarelui.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 478
26 august - 1 sept. 2020

Mai puținul de acum pentru nimicul de mai târziu...

Cezar Adonis
Mihalache

Oricât de sincere ar fi intențiile guvernărilor, democrația nu poate fi „livrată” pe bucăți... Nu poate fi fracționată, zeciuită, porționată pentru mai buna ei „aplicabilitate”. Pentru că nu poți garanta prezervarea

târâre umilă, iar acel „așa” mai are un pic și bate existența, nu a unei vieți (neîmplinite) de om, ci a unor generații întregi...

Democrația nu înseamnă a încerca să faci impresia existenței ei... Nu înseamnă să mimezi doar pentru a bifa o casetă în fișa de națiune a „political correctness” -ului impus de

sau chiar fișele de vaccinare... Și apoi?...

Da, pentru binele sanitar, alegătorii pot fi termoscanati... Dar, dacă unuia singur i se va refuza accesul la exercitarea dreptului de vot (care nu trebuie identificat cu accesul în secție), atunci tot procesul electoral va fi parte a aceleiași fățarnicii de trei

ei, de moment, pentru o clipă electorală, fie și în numele unei democrații de interes populist, de o condiționare. Este adevărat, am plecat la drum cu o mare țară de țară, dar era scuzabilă emoției de moment, a exploziei de așteptare, pentru a înțelege perversitatea unei asemenea abordări: libertatea ca porție. Dar acel moment a trecut, și dacă nu am înțeles că nu există porții de libertate, și nici porții de democrație, înseamnă că nu ne-am „luat” nimic... Și doar am primit, pe nemestecate, rămânând părtași acelui gest reflex de rumegare a porțiilor servite prin „bunavoințele” politicianist-guvernamentale.

Exercitarea drepturilor democratice nu poate fi zeciuită... Și nu poți atașa uneia dintre cele mai importante forme de manifestare (nu întotdeauna și de exprimare, e drept) a democrației, votul, nici o limitare... Pentru că nu poți pune egal între Democrație și forma ei mai săracă, „cenușăreasa” pe care o țărâm prin societatea noastră de trei decenii, „minimul necesar de democrație”... Acel „las’ că merge și așa”... Că acest „merge” este de fapt o

alții... Pentru că atunci nu o aperi, ci o terfelești... Nu o protejezi într-un segment pentru a crea speranța dobândirii ei pe de-a întregul... Altminteri, nu este vorba de democrație, ci de o pseudo manifestare cu aparențe, nici măcar valențe, de democrație...

Momentul electoral al localelor ar putea reprezenta o cotitură... Ar putea fi acea luminiță, nu de la capătul tunelului, ci măcar pentru a ne regăsi drumul... Dar ar fi un pas... Ar fi acceptarea unei înfrângerii a speranțelor celor tineri și frumoși, de cândva, pentru a putea merge înainte...

De aceea, nu se pot impune „în numele democrației” (nici măcar pentru binele ei), restricții ale accesului la vot. Nu poți selecta alegători la intrarea în secții, nici măcar în numele combaterii bolilor, nu poți transfera pe orare persoanele, nu neapărat vulnerabile, nu neapărat având

un anumit risc de îmbolnăvire, ci, pur și simplu, bătrâne... Pentru că, dacă acum, și nu este vorba de accesul în secții, ci de accesul la vot, se impune „proba” termoscanării, la următoarele alegeri vor fi cerute poate buletinele a două-trei testări anticovid

decenii. Doar că acum va avea și nume de co(vi)d... De aceea, în cazul unor persoane cu febră, votul va trebui asigurat prin orice mijloace, fie și într-o zonă specială...

Și nu, nu poți de-greva eventualele presiuni pe o secție de vot prin impunerea unor ore pentru anumite segmente ale populației. Ar fi aidoma unei ștampilări; or, fie și în numele democrației, „crotarea”

pe ore tot o însemnare înseamnă... Poți asigura fluxuri, poți reorganiza secțiile, poți face orice altceva; dar nu să impui un interval orar pensionarilor. Pentru că nu suntem în stare de urgență pentru a prelua de acolo modelul care „ni” se potrivește... Căci, dacă am fi, evident nu ar mai fi alegeri (fără ca viceversa să fie neapărat valabilă, ba, dimpotrivă, fără alegeri am fi poate într-o stare de normalitate)...

Să nu impunem dară restricții doar pentru a face să pară că democrația funcționează, mai puținul de acum putând însemna tocmai nimicul de mai târziu...

Mereu, cameleoniada...

Petru
Jipa

Au apărut oameni politici de toate culorile, curcubeul a fost abandonat în amalgamul cunoașterii noastre. Apoi culorile sunt amestecate după dorința „blocului de culoare”, apare iluzia unei culori de împrumut sau forma de viață numită „cameleon politic”. Cum putem defini ce înseamnă partidul: roșu, galben, portocaliu, când verdele a fost jefuit. Pădurile... Nu am aflat cum cameleonii se transformă în funcție de culoarea dominantă, dar am aflat cum oamenii politici se transformă după buzunar și apar cameleonii cu „buzunarul gros”.

Țara a ajuns într-un hău fără margini, rețeta revoluției nu a adus liniște, au apărut oamenii experimentelor triste mărșăluind în parada patriotismului de interese. Citeam cum un partid de dreapta, a ajuns de stânga peste noapte, cu toți membrii lui. Sau cum un fost președinte jucător, (prin cazinouri) care a lăsat o moștenire mai tristă decât orice tragedie din perioada renașterii, un fel de „Regele Lear” dar cu semn schimbat, candidează pentru un nou mandat de primar general al capitalei.

Oamenii cameleon se nasc din R.G.B-ul de interese așa cum apare culoarea la televizor, și în fiecare zi aștept să apară spiritele oneste și apariția unei reacțiuni sănătoase a normalității. Valoarea noastră trebuie înregistrată și impuse, reacțiunea noastră să fie întemeiată pe convingerea că această țară nu este a noastră, este „a urmașilor, este a copiilor noștri”, este a copiilor noștri.

Ca să cunoști o doctrină politică ai nevoie de timp și studiu, debateri asupra condiției umane în raport cu vremurile pe care le trăim. Doctrinile sunt constituite în raport cu: specificul vieții politice, identitatea istorică și culturală, tradiția. Să nu amestecăm individualul și colectivul în acest amalgam al înțelegerii naturii umane.

Cameleonii trăiesc lângă noi, ei se hrănesc cu naivitatea noastră, iar doct-

rina lor politică poartă numele de buzunar. Buzunare de toate culorile: și de stânga și de dreapta și de „pas cu pas”.

Un mare poet și cineast francez, Jean Cocteau, vorbea despre un experiment pe care l-a făcut pe acest fenomen. Într-o zi stăpânul unui cameleon a „pus pe un pled ecosez, cameleonul a murit de oboseală”. Să-ți schimbi convingerile ca și izmenele fără să ai un scop precis, sau fără să ai o vagă idee despre acest lucru.

Rareș Bogdan, un alt cameleon care trăiește printre orhidee, spunea în 2016 „Propun arestarea lui Ludovic Orban pentru subminarea economiei naționale. Dar astăzi, braț la braț și braț la braț, ca un miriapod apărut din spuma mării și florii, defilează cu „propunerea lui”. Cum pot să se transforme atât de repede, ei nu mor de „oboseală” cum se întâmpla „în experimentul lui Cocteau”

Ludovic Orban spune în 2018 despre Raluca Țurcan: „eu nu sfătuiesc tinerele liberare să facă politică cum a făcut ea, a trecut prin patul tuturor. Ea a fost secretara lui Stolojan” Astăzi sunt tot nedespărțiți și umblă, braț la braț, braț la braț, cu miriapodul cameleon de aceiași culoare.

Cum să avem încredere în acești oameni „vopsiți” în funcție de interese, sunt oameni care de 30 de ani au ruinat și au prăduit munca bunicilor noștri, a părinților noștri și munca noastră.

Trăiască nația! Sus cu ea! Erau cuvintele de salut ale marelui Eminescu, astăzi aud de la profesori consacrați că se dorește eliminarea lui din manualele de Limba Română. Văd cum tot mai mulți „cameleoni” încearcă îndepărtarea lui. Ce să facă și el cameleonul, Eminescu a fost mult mai vertical și nu s-a rotit în mediul „dextrogir” spre „glucoză”, el a preferat amarul vieții lui și insultele viitoare.

Trăiască Nația...

Grid
Modorcea

Aș fi vrut să trăiesc pe vremea lui Descartes, când rațiunea era rege. Dar azi, tot ce se întâmplă îmi jignește rațiunea. Nu mai pot suporta informațiile fără logică, precum cele furnizate de un anume Tătaru, care ieri ne spunea că virusul ne mai bântuie încă doi ani, iar azi cică o să trebuiască să ne acomodăm cu el încă zece ani! Plus că ne pregătește o nouă „stare de urgență”, deocamdată toată lumea e obligată să poarte mască și în locuri deschise, în afară de copii sub cinci ani! O, de ce nu am patru ani să zburd liber prin parc, ca acum 72 de ani!? Sigur, distanțioții se află în „stare de alertă”, fie și zonală, dat fiind că valul de îmbolnăviri a atins acum, în perioada de relaxare, cel mai înalt nivel de la începutul pandemiei!

Dar acest raționament e în funcție de numărul testărilor! Dacă testările sunt mai numeroase, normal că și balanța îmbolnăvirilor crește. Se poate emite orice, orice aberație, nu mai există nici un control al informațiilor. Cine le gestionează? Se vorbește chiar de un „vid legislativ”! Cât o s-o mai ducem așa în această stare de improvizație, de incertitudine? Încă zece ani? Mulți cer să plece dezinformatorul Tătaru, un om de bună credință, poate, dar incompetent, neprofesionist. Unde ne sunt profesioniștii, coană Vodă-n Lobodă?! Da, pleacă Tătaru și vine Turcu. Și cum e turcu’, și pistolu’. O să vină un nou virus, și mai necunoscut! Bravo, oameni de știință, medici iluștri în care credem, dacă după șase luni de îmbolnăviri și morți (peste 12 milioane și respectiv peste 550 de mii), nu știm nimic despre virus. Unul spune că microbul bântuie prin aer, că se ia și după un strănutat, altul că e un virus tactil, se ia la atingere cu masele infecțioase, sau se emite teoria că la căldură visusul moare, dar alții zic că îi priește, dar la caniculă, oare cum o fi?, dacă cineva se sufocă de căldură, oare e din cauza virusului?, iar un american declară că e un virus venos, ne străbate venele, nu atacă plămânii, așa cum spun alții.

De la un capăt la altul al pământului bântuie neștiința, lipsa de logică, fiindcă medicina și-a pierdut

uzul rațiunii. Cert este un lucru, știm că nu știm nimic, vorba lui Socrate, care avea o logică. Cum e posibil așa ceva, ca unii să domnească pe neștiința oamenilor, să existe o sfidare – de la nivelul unei puteri vremelnice – a uzului rațiunii? Auzi știre de savant italian, cică virusul a fost răspândit de chinezi ca să domine economic lumea! Dar o dominau și așa, fără virus. Altul

Uzul rațiunii...

cizii, care au arătat pe toate fețele/canalele cât sunt de neputincioși. Și cum și-au manifestat pierderea controlului? Au generat noi conflicte, au dus lumea în prag de anarhism! Toate formidabilele cuceriri ale științei sunt pe lângă viață! Civilizația are de toate, în primul rând un mecanism infernal de dezinformare, cum este facebook-ul cu toate platformele lui,

decapitărilor pe logica probelor.

Dar acum, azi, în România? NU mai vrei să auzi, nu mai vrei să vezi, nu mai vrei să știi. Mi-e teamă de orice informație a „savanților” de la știri, a acestor atoateștiutori care câștigă un ban într-un chip tare urât, împroșcând urechile populației cu mizerii, cu răstălmăciri ale gunoierilor de senzații cât mai tari.

aruncă altă bombă, că virusul cu coroană/cu coarne „dormea” de zece ani la Wuhan, nu a fost declarat, și acum s-a trezit! Nu are dreptate Trump să nu aibă nici o logică când spune că „ciuma chineză” poate fi omorâtă și cu detergent, dovadă că în America s-au realizat 40 de milioane de testări, însă 99 la sută dintre cazuri de îmbolnăviri sunt „total inofensive”, dar atunci de unde au rezultat peste 133 de mii de morți?!

Mai înțelege cineva ceva!? Dacă omenirea își pierde uzul rațiunii, adică dacă nu mai are nici un cap limpede, asta înseamnă apocalipsa. Oamenii nu ascultă decât de voci autorizate. Unde sunt ele? Fără rațiune, suntem pierduți. Nu-i nevoie să verse Dumnezeu cu pucioasă din iezerul de foc, ci e suficient să le ia mințile la oameni. Scoasă din uzul ei natural, rațiunea ajunge la fier vechi și lipsa ei duce la haos. „Secretomania chineză” are oare vreun rezon? Omenirea a ajuns, în sfârșit, satul planetar de care vorbea Toffler, în care păstorul turmei e nebun.

Oricum, virusul i-a pus la grea încercare pe făcătorii de iluzii și de de-

tehnocrații au creat condiții să zburăm în cosmos, s-au creat ambalaje de toate felurile, dar nu suntem în stare să apărăm viața. Nu există o voce pe acest pământ, pe care să o auzi și să spui că este rațională. Toți și-au pierdut uzul rațiunii.

Unde mai este uzul rațiunii pe care îl venera Nenea Iancu?, mă întreb, așa cum François Villon se întreba, unde sunt zăpezile de altădată? Da, noi am parcurs un an din vară-n vară. Nu a nins, nu a plouat, nu a fost grindină, nici furtună și ploii torențiale, cum ni se anunță zilnic, dar se uită să se precizeze că nu la noi, ci prin Caraibe, nu s-a întâmplat nici o catastrofă naturală, totul a fost egal, adică cald, cald, și în ianuarie, și în februarile, nici ciorile n-au mai plecat, am purtat același costum și de iarnă și de primăvară, iar vara s-a unit cu toamna.

Și natura și-a pierdut uzul rațiunii? Pe vremea lui Țepeș, tragerile în țeapă aveau o logică, așa avea și ciuma de pe vremea lui Caragea, întregii istoriei i se poate atribui un uz, fiindcă a ținut sălbăticia în frâu, chiar și tiranul luminat Henric al VIII-lea își baza sarabanda

Sunt atât de importanți încât îmi vine să intru în pământ de rușine că sunt contemporan cu ei. Dumnezeu mi-a dat o lungă viață, și nu înțeleg de ce? Și El și-o fi pierdut uzul rațiunii? Poporul are o vorbă: „Când Dumnezeu vrea să piardă pe cineva, îi ia mai întâi mințile”. Mie văd că nu mi le-a luat. Sunt în toată puterea lor funcțională. Întrebați-vă, diriguitorilor, dacă mai aveți mințile întregii?!

Am ajuns să mă întreb ca Einstein: „O întrebare care mă lasă în ceață: Sunt eu nebun sau sunt toți ceilalți?”

Trăim o existență de plâns, fiindcă omul vitruvian, modelul lui Leonardo și al istoriei, a ajuns un muscoi care bâzâie anapoda, așa cum și zboară, lovindu-se de o mie de ori de fereastră, fără să înțeleagă de ce nu poate ieși, când alături ușa este deschisă!

Răbdarea oamenilor va învinge, adică va avea un capăt, așa cum se vede, după cum au luat-o razna relaxările, iar boala va dispărea până la urmă așa cum a apărut. Acest virus a omorât sub 0,2 la sută din populația României, o glumă, ceva natural, gen

gripă sau răceală, în timp ce măsurile au omorât direct sau indirect și au nenorocit sute de mii de români, poate milioane, inclusiv copii. Până la urmă, și cei mai proști vor realiza asta.

Despre marea cacealma, așa cum am arătat, ne-a averizat The Free People Alliance, dar n-am vrut să luăm seama. De nimic serios nu a ținut seama diriguitorii și nici mass-media. Dimpotrivă, au vânat „soluții” cât mai trăsnete, un mare rău, bombardamentul cu fake news! Pandemia le-a luat mințile știriștilor. E îngrozitor, îmi spunea un prieten scriitor, care scoate și o revistă, nu mai rezist să citesc astfel de dezinformații! Sunt uluit cum de atâta vreme, de luni de zile, marii savanți ai lumii, care sunt zii planetei, care îți iau cinci mii de dolari ca să-ți facă o tomografie, nu sunt în stare să găsească leacul! E mai vicleană Corona Lisa decât ei? La ce nivel de știință a ajuns civilizația? Nu sunt în stare nici măcar să se pună de acord ce este și cum se manifestă acest virus?!

De aceea, măsurile sunt luate de tot felul de diletanți / tâmpiți, care au puterea și dau cu „soluții”, iată de ce măsurile au omorât mai mulți oameni decât virusul propriu-zis!

Cu adevărat omul a ajuns să nu-și mai respecte viața. Cică la Silicon Valley, milionarii cumpără cipuri de viață lungă. S-au creat și cipuri care îi duce pe bilionari în rai, adică pot trăi și o mie de ani! Dar e o viață artificială, pe când viața omenească e doar una, aceasta pe care o avem noi și pe care o pierdem proteste, fiindcă autoritățile și-au pierdut uzul rațiunii și nu sunt în stare să găsească un leac, un consensus măcar, ca o rimă la un vers, care să salveze viața adevărată, viața normală, cea dată de Dumnezeu.

Basarabia, Încotro?...

Galina
Marteia

Referindu-ne la starea societății basarabene de astăzi probabil ar fi prea naiv să spunem că aceasta se dărâmă cu pași rapizi sau că aceasta se sufocă sau că duce lipsă de oxigen, cât și multe alte constatări. Într-adevăr, ar fi prea naiv să ne exprimăm în asemenea forme pentru că această societate este deja distrusă până în talpă din toate punctele de vedere, iar existența și speranțele românilor basarabeni sunt din greu afectate. Pe această bucată de pământ ziua se naște din neajunsuri materiale și financiare, nedreptăți sociale, minciuni, hoții, șarlatanii, lipsă de lumină viabilă, iar în tinericul nopții când se lasă deasupra acestui popor provoacă numai teamă și neîncredere pentru ziua de mâine. E ceva ieșit din comun, o situație socială nespuse de tragică care înspăimântă și dărâmă totul de sub picioare, dărâmă prezentul plin de incertitudini ce pune doar întrebări fără de răspunsuri. În asemenea condiții, omul basarabean există deja de trei decenii, la bază având independența multdorită, obținută cu mult greu după un regim totalitar care a durat mai mult de jumătate de secol. În toți acești ani de independență statală au persistat dezamăgiri enorme pentru poporul român basarabean, nemaivorbind de criza economică, socială și politică care din an în an devine tot mai gravă și tot mai nocivă. În mod aparte, în ultimii zece ani situația s-a dovedit a fi cea mai catastrofală, identitatea clasei politice și a actorilor guvernamentali dovedindu-se a fi una teribilă ce s-a impus numai prin falsitate, escrocherie, infracțiuni financiare etc., din respectivele sărăcie și nedreptate socială evoluând către limite de neconceput. Prin lipsa de transparență și haos social de-a lungul anilor s-a creat o situație fără precedent, exodul masiv al populației fiind calea cea mai sigură pentru supraviețuire.

Astfel, fenomenul exodului în masă sau a migrației în afara țării a pus stăpânire pe omul societății basarabene, în consecință, țara rămânând cu o descreștere esențială a populației. Conform sondajelor de ultima oră, societatea moldavă se plasează în primele locuri în lume cu o rată foarte joasă de extindere a populației. Pe când dezvoltarea economică și nivelul sărăciei din cadrul țării există sub un aspect greu de soluționat, rezultatul fiind dominat de stagnarea aproape integrală a activităților industriale (ne referim la industrie ca ramură a producției materiale și a economiei naționale care cuprinde întreaga gamă de întreprinderi precum uzine,

fabrici etc.), de dezechilibrul neglijabil în domeniul de asigurări și protecție socială a populației, de prezența redusă a exporturilor, accesul restrâns al activităților în businessul mic și mijlociu etc. – crahul economic în mod realist fiind prezent în toate sferile productive și neproductive, iar sărăcia socială fiind o componentă extraordinar de tristă atât la nivel european (ultimul loc în Europa), cât și mondial (Banca Mondială marcând-o cu „indice multidimensional al sărăciei”). Corespunzător, nivelul de trai al populației este la limita și sub limita sărăciei absolute, preocuparea de bază fiind supraviețuirea. Ca urmare, componentele crizei sociale, economice, politice, inflaționiste, șomaj etc., subminează continuu instabilitatea societății basarabene. După trei decenii de independență statală societatea moldavă nu a reușit nicidecum să cultive practicile țărilor dezvoltate în domeniul economic, politic, de administrare socială, de investitor, de întreprinzător; de evoluare a activităților comerciale, industriale, financiare; de implementare a unui sistem normativ și legislativ corespunzător, astfel întregul proces de tranziție la economia de piață rămânând la început de cale și, în același timp, fiind o grea povară pe spatele poporului. Întreaga gamă a reformelor social-economice sunt determinate în continuare de absența și insuficiența unor strategii adecvate atât pe termen scurt, cât și pe termen lung; în mod aparte, de lipsa unei strategii care ar stimula integrarea societății moldave în modelul economic european, de lipsa unor elemente adecvate în sistemul fiscal și monetar, de lipsa unor criterii corespunzătoare în stimularea și promovarea antreprenoriatului, de lipsa unor indicatori sănătoși în menținerea echilibrului micro și macroeconomic în cadrul țării; nu se acordă o atenție și retribuție convenită sferei învățământului, în mod aparte, sistemului academic și universitar – sisteme care ar putea să contribuie benefic la elaborarea și implementarea în practică a studiilor și politicilor economice corespunzătoare. Prin lipsa unor relații umane dintre societatea civilă și stat nu se ține cont de gravitatea situației existente și de realitatea prin care există societatea.

O componentă nespuse de gravă este sistemul politic existent care se răsfrânge foarte negativ asupra tuturor domeniilor de activitate social-economică. Sistemul politic existent este construit pe bază de interese personale și de grup, în cele din urmă reglând și deținând monopolul în toate ramurile economiei naționale și vieții sociale. Disproporția dintre cei bogați și cei săraci este impresionantă, mai ales în sectorul rural unde persoanele cu

vârstă înaintată-bătrâni, copiii, dar și majoritatea populației se regăsește constant într-o stare patologică cronică datorită reducerii rației alimentare zilnice și insuficienței de calorii necesare organismului uman.

Din aceste motive, cauza fiind subnutriția și stările zilnice de suferință morală/materială/socială etc., se dezvoltă cu pași rapizi la un nivel destul de ridicat numărul persoanelor cu nevoi speciale, cu patologii greu de recuperat (boli ale sistemului nervos, afecțiuni cardiace, tumori, anxietate etc) care, evident, duc la mortalitate prematură, spre exemplu, mortalitatea infantilă fiind de 9,7 la o mie nou născuți, pe când media în UE fiind de 3,6 la o mie născuți în anul 2016. De aici are loc și procesul de îmbătrânire al populației (în plan mondial fiind pe locul 157 din 228 țări prezente în clasament), proces care este cu mult mai ridicat în raport cu țările dezvoltate, speranța de viață în Moldova fiind de 71,4 ani – cea mai mică rată din Europa. De menționat, conform statisticilor cetățenii din localitățile rurale trăiesc cu 4,2 ani mai puțin față de acei din localitățile urbane. Dependent de organizarea socială, economică și politică ineficientă, omul din societatea basarabeană este constrâns să existe în asemenea condiții vulnerabile de viață, acceptând condiționat situația existentă, suportând și tolerând toate nedreptățile și inegalitățile sociale – sărăcia extremă, minciuna și escrocheria la limite halucinante, formalismul și ipocrizia clasei politice și de guvernare, etc., în rezultat promovându-se în societate procesul de involuție umană, dezvoltarea umană fiind componenta care stagnează continuu (Moldova fiind pe locul 112 din 189 state în clasamentul mondial). Sărăcia socială, ca factor ce determină lipsa mijloacelor materiale și financiare necesare în existența individului, a contribuit enorm la reducerea natalității, la creșterea mortalității premature, la dezvoltarea procesului migratoriu în afara țării, în rezultat, reducându-se considerabil numărul populației și, în același timp, fiind accelerat procesul de îmbătrânire al cetățenilor. Ca urmare, totul reducându-se la un nivel de trai foarte scăzut al populației, cel mai jos nivel de trai din Europa, cauzele majore fiind prezente prin administrarea ineficientă a societății; sistemul politic nespuse de fragil, instabil și corupt; asistența sanitară și socială de o calitate inferioară, mediul social nemaipomenit de beteag care denotă doar orientare greșită în dezvoltarea umană – mediu social bazat constant pe stări de stres, neîncredere în clasa politică și de guvernare etc.

Dezastrul social, economic și politic existent de-a lungul anilor a distrus nu numai viața omului basarabean, dar a deteriorat și identitatea

societății basarabene atât în plan național, cât și în plan mondial. În cadrul acestei societăți s-au produs lucruri uimitoare în sens negativ, iar anii de independență din ultima perioadă s-au dovedit a fi cei mai grei și cei mai dezastruoși – o rană imensă cu o pecete nemiloasă pentru poporul român basarabean. Cu cât mai mult se adâncește criza economică, politică și socială, cu atât mai mult se profilează disproporția masivă dintre cei săraci și cei bogați, dintre cei buni și cei răi, dintre cei cinstiți și necinstiți, desigur al doilea aspect fiind mereu în majoritate. Neștiința de carte se adâncește tot mai mult, rezultatele fiind înregistrate în mod tot mai vizibil prin incapacitatea clasei dominante în a administra țara pe principii democratice sau cel puțin pe principii mai umane. În ultimii ani s-a dezvoltat un fenomen destul de periculos care ar putea fi numit „ascensiunea puterii”, unde procesul de cucerire a puterii statale de către politicieni, de către actorii guvernamentali a devenit o procedură mai rar întâlnită în lume. Prin tendința de dominare a puterii statale clasa politică și de guvernare a depășit orice limită, iar fenomenul corupției și al comportamentului imoral al acestora a pus stăpânire pe întreaga societate. În cele din urmă nici nu este cazul de a ne referi la careva cifre sau fapte concrete, sau clasamente mondiale/europene, deoarece este deja mult cunoscut faptul că societatea moldavă se plasează printre primele locuri în lume la sărăcie, corupție, inechitate și nedreptate socială, nerespectare a drepturilor omului, traseism politic, etc. Nenorocirea pe care o suportă poporul român basarabean în ultimii ani de independență este asociată cu realitatea trăită de până acuma care se înscrie integral în bilanțul tuturor activităților sociale, economice, politice din cadrul țării. Deznodământul nefericit al acestor trăiri este corelat cu corupția și injustiția administrativă și politică care a dominat toate domeniile de activitate publică și care este principalul segment ce distruge societatea și viața cetățenilor. Întreaga țară este atât de politizată încât nu a mai rămas teren pentru alte lucruri; – viața spirituală, culturală, științifică, educație și instruire, sanitară, dezvoltare economică/socială/umană rămânând în umbra vremii și a existenței indecente. Din aceasta se poate conchide că clasa politică nu are responsabilitatea în a face traiul oamenilor mai bun sau mai decent, însă toată activitatea ei se reduce la soluționarea problemelor personale și de grup, și, desigur, de promovare a propriei puteri în fața poporului înfometat și plin de suferință.

Inechitatea și nedreptatea socială este foarte bine încadrată în societatea basarabeană, iar regulile de

joc sunt stabilite de clasa dominantă care activează în puterea legislativă, executivă, juridică, cât și în alte structuri statale. Una din segmentele care avantajează inechitatea socială este prezentă prin politicile fiscale instituite unde modalitatea de impozitare a veniturilor celor bogați, adică a persoanelor care dispun de mijloace financiare de proporții destul de mari, sunt necorespunzătoare în raport cu veniturile celor săraci, adică a celor persoane care dispun de venituri foarte mici în raport cu necesitățile prioritare ale vieții cotidiene. Iar dacă să ne referim la cantitatea veniturilor celor bogați, atunci apare un alt segment care justifică că aceste venituri financiare și materiale de proporții exagerate sunt dobândite pe căi necinstite, cu atât mai mult când este foarte bine cunoscut faptul care este retribuția lunară a unui angajat bugetar din diverse domenii de activitate publică. Realitatea existentă este că populația săracă din cadrul țării devine tot mai săracă, iar o bună parte dintre cei bogați devin și mai bogați – acest lucru punând în evidență inechitatea socială care denotă faptul că cei cu putere în stat își pot asigura un trai din ce în ce mai decent doar pe căi netransparente. Pentru omul obișnuit/simplu muritor nu se face nimic – locuri de muncă foarte limitate și cu retribuție destul de mică; servicii foarte limitate de ocrotire și protecție socială – persoanele de vârstă a treia fiind cea mai fragilă pătură a societății; pentru familiile tinere spațiul locativ este o problemă nespuse de acută, acestea neavând posibilitatea de a se întreține din veniturile câștigate sau neavând deloc un loc de muncă; în rândul șomerilor, în majoritatea cazurilor, se înscrie o întreagă armată de tineri fără experiență de muncă, mame cu copii, dar și persoane apte de muncă cu vârstă mai înaintată; serviciile medicale sunt de o calitate neprielnică, cu toate că asigurarea medicală este obligatorie; subalimentarea zilnică este un factor destul de real în viața poporului basarabean de astăzi; cât și multe alte neajunsuri cotidiene care provoacă cetățenilor stări de încordare psihică ce le deteriorează enorm sănătatea și echilibrul neoro-emoțional, nemaivorbind despre prezentul care la ziua de azi este îngreunat înzecit de problemele create de pandemia Covid-19. Ca urmare ne întrebăm: dacă în aproape treizeci de ani de independență nu s-a realizat nimic bun pentru poporul român basarabean, atunci ar mai putea fi oare vreo speranță ca în următoarele trei decenii lucrurile să se regleze spre bine?

Nimerita și orbii pandemia chiorilor...

Cezar Adonis
Mihalache

Evident, ar fi fost mai ușor să le ceară direct elevilor o declarație pe proprie răspundere... Dar ar fi fost o problemă de natură juridică... Așa au translatat totul în sarcina veșnicilor vinovați de serviciu: părinții, tutorii... Și, cum oficialii fug de asumarea unor răspunderi clare, se va mai face probabil o „translatare”, spre școală, spre dascăli, profesori și asistenții școlari... Aceia care, dintr-o dată, vor avea răspunderi medicale uriașe... Sau doar vor colecta la rândul lor declarațiile și se vor spăla pe mâini... Și la propriu și la figurat... Pentru că, într-o țară în care răspunderea a fost mereu împinsă spre cei mici (avantajul șefimii, vorba aceea!) cum să se comporte altfel tocmai ei, guvernării? Ei, cei ce se consideră vlădicii atotputernici ai țării?... Ei, cei ce exercită, cu demagogia unui „political correctness”... românesc (un fel de „las’ că merge cum vrem noi!”), actul executiv doar din prisma dreptului unilateral de a impune decizii... Nu și de a-și asuma responsabilități... Sau

măcar răspunderi pentru deciziile luate...

Așadar, în fața unui iminent dezastru sanitar, și numai mâine-poimâine să o să fim asaltați și de graficele pandemice pe școli, cu cifre și culori pe unități, clase, grupe și, în final, „per capita” ultimilor elevi, cei ce vor

Declarație ar trebui să fie și aceea mult prea întârziată „ultimă picătură”... Pentru că, după o stare de urgență, plină de formulare schimbate de la o zi la alta, după o agresiune guvernamentală cu amenzi abuzive, după o stare de alertă fără repere clare

formulare, acte, declarații, poate chiar la nivel de apostilă notarială, pentru că, nu-i așa?!, politicianul trebuie să fie de jure degrevat de erorile ororilor lui de guvernare...

De fapt, va fi momentul pentru impunerea trecerii la învățământul al-

terii esențiale păstrării identității și mândriei naționale, pentru a restrânge „educația” la „ore” într-un online decuplat de vocația și misiunea dascălilor, dar și pentru a pune bocancul nesimțirii guvernamentale peste apelul disperat al Academiei Române de a nu se dezrădăcina țara din izvoarele ce îi asigură perenitatea, pentru a nu ne alunga într-un „online” în care schimbările de norme, de repere, de identități, nu vor mai mira pe nimeni și, mai ales, nu vor mai produce nici măcar minime grimase de nesupunere...

Ceea ce se întâmplă astăzi în România a devenit mult prea fățiș, nu doar dovada derulării unor scenarii aplicate ale unor modele „de lucru”, în care victimele colaterale nu vor îngrijora Europa, dar și un proces agresiv de dezagregare, de dezrădăcinare, de diseminare... Și să nu devenim și prima țară decimată (identitar, cel puțin) de o pandemie care a produs mai puține victime decât cumulul bolilor morbide...

stinge lumina unui învățământ aflat de mulți prea mulți ani în offline, s-a „țesut” un prosop sanitar pentru mâinile ce se vor umple de expectorațiile unor copii nevinovați... Declarația pe proprie răspundere dată de părinți... Căci ei își vor asuma responsabilitatea pentru crimele de guvernare ale politicianilor...

Or, această

privind „cocoșele”, dar mai ales gogoșile ministeriale, de relaxare, guvernării vor deschide la fel de pompos și anul școlar. Nu vor rata ieșirile politicianiste, nu vor rata secțiile de votare din școlile cușcă pentru elevi, dar orizont de prosperitate pentru politicieni. Se va „merge” la școală, chiar de va fi o școală cu totul altfel... Una în care părinții își vor mai asuma alte zeci de

ternativ, cel „online”, alternativ prin omisiunea de conținut, învățământ spre care cei mai mulți părinți vor opta a priori pentru a nu risca sănătatea copiilor lor... Pentru că și în acest fel se pregătește exilul final, prăpastia spre care suntem împinși, acum și prin impunerea unei noi curricule educaționale correctical coercitivă. Totul pentru a justifica eliminarea unor ma-

Cu botnițele fără noimă...

mare sau mai mică, funcție de rolul decizional) la crucificarea României, știut fiind faptul că în luna decembrie 1989, adică după asasinarea cuplului Ceaușescu taman în ziua de Crăciun, ea a fost înșfăcată de sinistra troică alogeno-bolșevică Brucan-Iliescu-Roman fără niciun cent datorie externă, dimpotrivă, cu creanțe de câteva miliarde dolari, nerecuperate integral până în prezent?

Eu, unul, n-am văzut astfel de politrucii, înzestrați cu un elementar bunsimț... În schimb, exasperant de frecvent apar la tembelizor ipochimeni ca Traian Băsescu sau Petre Roman (primul, președintele țării vreme de 10 ani și în prezent europarlamentar pemepist; celălalt, întâiul premier demolator al României și actualmente deputat penelist), care nu se jenează să arate cu degetul spre alții, ba chiar să facă pe lupii moraliști în timpul găunoaselor lecții despre necesara noastră redresare economică. Păi bine nenicilor, nu voi și ciracii voștri (Ion Iliescu, Nicolae Văcăroiu, Adrian Năstase,

Manole-Mugur Isărescu, Viorel Hrebenciuc, Attila Verestoy, Gheorghe Ștefan „Pinalti”, Elena Udrea etc.) ați pus țărișoara asta pe butuci, fie așezând interesul de gașcă/partid mai presus de interesele naționale (cazul „tătucului” I. Iliescu), fie scăpând basma curată, respectiv cu o condamnare ușoară, dar cu enorme furtișaguri nefiscate?... Iată de ce, dacă eu aș fi realizatorul sau moderatorul unei emisiuni cu caracter politico-economic, ori nu v-aș invita în platou (oricum românii s-au săturat până peste cap de moacele și minciunile voastre), ori – atunci când ați încerca să o luați pe arătură cu generalități și vorbe de clacă – v-aș cere de îndată să vă referiți strict la nevrădnicile voastre fapte de înalți funcționari ai statului, prin care România a ajuns la coada țărilor din Uniunea Europeană. Nu mă îndoiesc că fiecare dintre aceștia, îndeosebi cei care n-au furat pe rupe, sunt conștienți că și-au făcut atât de exemplar (sic!) datoria față de țară și concetățeni, încât merită leafă și avantaje cu mult mai consistente, adică măcar la

nivelul omologilor lor apuseni. Firește, de-abia atunci politrucii dâmbovițeni n-ar mai cârți pe marginea Uniunii Europene cu două viteze, ci ar trece la elogiarea șanselor politrucianiste într-ale jecmănelii celor mulți cu legea-n mână, aceasta - de altminteri - fiind temelia democrației moderne, care se știe foarte bine că face tot ce-i permite detestabila ipocrizie pentru a lua de la săraci și a da îmbuibaților. Vasăzică, țara arde (nu doar din cauza virusului și a caniculei), iar „babele” orbaniene se piaptână: scot bani de la ciorap pentru pensii și alocații, însă numai de la 1 septembrie (iată că sunt bani, chit că majorarea, cel puțin cea a pensiilor, constituie indexarea ce trebuia făcută exact cu opt luni în urmă), numără cum vor mușchii lor și ai lui Raed Arafat cazurile de Covid-19, au mare grijă de interlopi (înșiși capii fără minte ai Poliției au dus tratative cu tartorii clanurilor bucureștene, pesemne în vederea încheierii unui acord de relativă pace) și, printre picăturile neîmplinirilor, ne anunță că se ocupă

de semaforizarea noului an școlar: verde (școli deschise, distanță educațională și botnițe neconforme pentru toată suflarea), galben (o haotică împerechere între școala clasică și teleeducație), roșu (doar năstrușnicul învățământ on line). Se subînțelege că toate acestea (mai mult aparențiale decât substanțiale) au ca scop câștigarea alegerilor din 27 septembrie, ultima repetiție (și prima în vremuri pandemice) de dinaintea alegerilor parlamentare, despre care nimeni în clipa de față nu știe când vor avea loc. Oricum, pentru iohanniana n o - o r b a n i e n i i maramureșeni nu pare să conteze decât câștigarea cu orice preț a acestui scrutin, motiv pentru care ne-au făcut cunoscut cu multe luni în urmă că părerea cetățenilor contează (cât o ceapă degerată), iar mai nou că vor neaparat să pună Maramureșul pe roate (a se citi pe roatele împiedicate de ambiția și neînțelegerea lor).